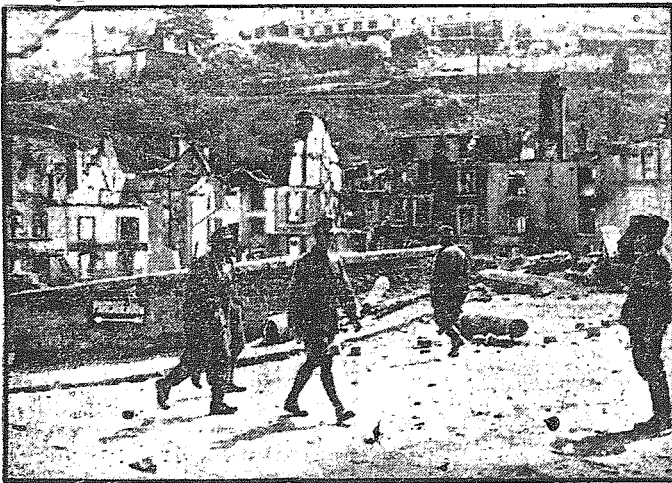

1) Marszałek Pétain wszedł do gabinetu francuskiego. Premier Francji i słynny podżegacz wojenny, Reynaud, w niepewnej obecnie sytuacji, z obawy przed przykrymi dla niego niespodziankami, powołał do gabinetu starego, ponad 80-letniego marszałka Pétain. 2) Francuski minister spraw wewnętrznych Mandel. Były minister dla spraw kolonialnych, żyd Mandel, mianowany został ministrem dla spraw wewnętrznych Francji. 3) Na francuskim froncie wojennym. Na ilustracji widzimy

zbombardowane domy i wysadzane mosty w Bouillon. 4) Mapa zajętych obszarów przez armię niemiecką. Terytoria zakreślone strzałkami, obsadzone są przez oddziały, wojsk niemieckich. 5) Zapory na drogach belgijskich usunięte. Oprócz przeróżnego rodzaju zapór betonowych Holendrzy i Belgowie na szosach i główniejszych traktach przygotowali również zapory z pościnianych drzew. — Na zdjęciu widziwaniem tych przeszkód.

E. STAHLBERG

Niedziela

Powieść

38)

Wesoło? Rozemśmiałaś się, zarczczając, żeście dotarli do tego wszelkich starań. Najpierw w Brunshuset. Ale ni weselej było, gdyście już stamtąd wyszli. I opowiedziałeś, jak z zem z Jamne chodziliście ulicami, czyniąc mnóstwo zabawnych sproszczeń. Na Parkgatan, tuż obok mieszkanka wuja Henryka, siedziała na murku dwóch studentów, zaglądając przez okno. Musiała tam pewno mieszkać jakaś znajoma paniuszka, którą chciały podglądać. Piramka była spuszczona, a przed firanką siedział mops, oczywiście mops tej paniuszki. Jeden z chłopców trzymał cyfnder pod pachą. W pewnej chwili zdjął swoją studencką czapkę, nałożył cyfnder i, chwytając się, począł spacerować pod murem, stawiając nogi do środka, w kapeluszu na bakier. Wówczas mops się rozkołysił, wspiął się na tyłne łapy, wyrzucił oczy i począł ujadąć. Niezwłocznie kapeluszu został porwany i nogi począły stapać prawidłowo. Mops usiadł i uspokoił się. Ten dopiero posiadł poczucie piękna — więcej, niż niejedną krytykę sztuk. Ale że się żadna paniuszka nie ukazywała, a tym dwóm znalazła się zabawa z mopssem, usadowili się na murku i wyjęli paczkę z buterbrodami — nie masz pojęcia, babciu, co za kawki szynki!... Przygotowali sobie zapasy, widać mieli zamiar dorzekać ranka kiedy ich piękność obwoziły firanki. Może i teraz tam jeszcze siedzą!

Bawilo cię to jeszcze w tej chwili, a jednak wydawało się że to już tak dawno.

Przeszedłeś przez pokój i zatrzymałeś się przy oknie. Jakież wszystko było białe i czyste na dworze! A jaka cisza i spokój panowały zupełnie jak gdyby przyroda miała swój odpoczynek niedzielny. Tyś miał niedzielę po wieloletnich trudach. Ta biel na dworze była wszak tylko zabawką na godzinę, gdyż woda ściekała do rynien i deszcz spadał z gałęzi drzew. Niebawem poła się ogłocą, rosy przepelnieone będą mętną wodą a na drogach będzie potop. Ale to należy do wiosny, wraz z trelami skowronków i monotonną skargą sowy w jasne wieczory.

Nareszcie edziesz mógł zaczerpnąć tego wszystkiego pełną piętą; będziesz mógł poświęcić się swoim własnym zainteresowaniom, być sobą i żyć własnym życiem.

Stanałeś przed otwartym oknem u matki w pokoju. Ogarneło cię uczucie biżniego zadowolenia. Tak nie mieć najmniejszej ochoty stąd wyjechać — a jednak móc myśleć z radością, że tam gdzieś, daleko, istnieje wielki świat, który się niebawem pozna.

Przed oczyma ciągną się pola ze świętymi miedzami. Dalej pagóreczek rozgałęzionych drzew, przez wierzchołki przesiwieca dach starego dworu. Gdzieś tam dalej widać małą żółtą stacyjkę kolejową, kółko niej drogi rozstajne, które, gdy wiosną śniegi topnieją, zamieniają się w kałużę. Ale jednak można jakoś przebrnąć.

A tam daleko, daleko zarysowuje się leśisty horyzont z nagimi wierzchołkami drzew które później soldateska rosyjska wycięła w tych barbarzyńskich czasach, gdy to lasy kraju padały w imię wojny. Łączą się tam w jedną linię równiny i wzgórze, pokryte lasami. Tam młodzież skierowała swe kroki, by zobaczyć miasto w wieczornym oświetleniu. Wzdłuż wszystkich dróg szły druty telegraficzne, od słupa do słupa. A od bramy do bramy ciągnęła się linia ogrodów, a zza klombów i zagomów groszku wyglądały małe willa. Gdy nadchodziły pociągi, wszystko roło się od śpieszących mieszkańców, od bryczek i wózków, lecz w międzyczasie nad miejscowością panował spokój, jak teraz — a reszta świata wydawała się bardzo oddalona. Tu ludzie mieli swój dom, nie tylko miejsce zamieszkania.

Oba Anna dąży z koszykiem na ramieniu przez ogród na targ. Właśnie zamieniała elektryczną pompę i ustał monotonny szmer, któremuś się przysłuchiwał, znajdując w nim podobieństwo do dźwięku wydawanego przez dużą osę, latającą po mieszkaniu i nie mogącą znaleźć wyjścia. Za każdym razem, gdy się rozlegał ów dźwięk przysłuchiwałeś mu się z uwagą, by skonstruować, czy pompa prawidłowo funkcjonuje. Jeżeli zaś miałeś co do tego wątpliwości, zbiegales na dół, by poprawić co trzeba.

Teraz stałeś, obserwując Annę, k'óra zamykała za sobą furtkę.

Ona również stanowiła część naszego otoczenia. Z trudem zdawałaś sobie sprawę z tego, jak dawnogwidzisz ją krzątającą się przy kuchni, piwnicy i wszystkim innym w domu. A zaniem tu zja-

wiała, służyła w domu dziadka i babci, także związana była z rodziną od młodości. Mówiła powolnie i jakoś monotonnie, ale wszelakie nie nasuwało jej żadnych wielkich zmian.

Anna była skarbem — wierna i oddana na rodzinie. Nikt by takim być nie potrafił. Nie żałowała swojej fatygi. Była więcej przyjaciółką domu, niż służką.

Tymczasem Kirsti przybiegła z dołu z „Max und Moritz” w ręku. Książkę tę admirowała chociażby ze względu na oprawę, z tytułem, wyrzonym na grzbiecie ozdobnymi literami. Był to podarunek, przywieziony Jörgenowi przez rodziców z zagranicy. Dziewczynie wydało się, że brat nie ma co robić, jeszcze mniej, niż wieczorami, gdy zabawał się przegłądaniem rozmaitych katalogów fabrycznych, studiując automobile i aeroplany. Nie opuntując bynajmniej, wzięła małą na kolana, by czytać jej wieczne zabawne „Max und Moritz”.

Usiedliście na kanapie u mamy i rozpoczęły:

Als die gute Witwe Bolte Sich von ihrem Schmerz erholtte...

Kirsti utkwiała w tobie oczy, nie nie rozumiejąc, lecz ukoiłyszana rytmem wiersza i dźwiękiem obcej mowy.

Po pewnym czasie miała jednak dosyć i pobiegła odłożyć książkę na miejsce, do twojego pokoju.

Tobie nie chciało się do niczego zabrac. Egzamina nie pozwalały wam odebrać przez parę ostatnich miesięcy, a gdy się pomyślało o czasach szkolnych, to jednak wydawały się one strasznie długie, choć nawet obfitywały w przyjemne wspomnienia. Teraz nie pragnąłś niczego więcej ponadto, coś posiadałś C. d. n.